

Fordringer, som reise sig af selve Konkursbehandlingen, samt de Fordringer, der ere sikrede ved Pant, burde have Fortrinsret til Fyldestgjørelse fremfor andre Fordringer, hvormod Fordringerne iøvrigt alle med Undtagelse af Gavekreditorer kunde synes at maatte nyde lige Skjel. Forskjellige praktiske Hensyn, som kunne være mere eller mindre berettigede, medføre imidlertid, at der i de positive Lovgivninger gjøres Afvigelser herfra, idet visse Fordringer, om de end ikke ere sikrede ved Pant, erkjendes berettigede til Fyldestgjørelse fremfor de øvrige. Det er selvsølgelig Betragtninger hente fra høist forskjellige Livsforhold, som maatte komme frem, naar man skulde indlade sig paa at undersøge, hvilke Fordringer der kan være Grund til at tillægge en saadan Fortrinsret. En saadan Undersøgelse vilde føre meget vidt, og Forflaget har saameget mindre trod at burde indlade sig paa en udtømmende Overveielse af dette Forhold, som det vistnok maa erkjendes, at den gjældende Lovgivnings Regler om Konkursordenen, der ere blevene til efterhaanden, som det praktiske Livs Liv krævede det, i det Hele have vist sig hensigtsvarende og, efterat Bestemmelsen i Lovens 5—14—38 er bleven ophævet, ikke have givet synderlig Anledning til Klage. Forflaget har derfor i nærværende Kapitel i det Bæsentlige indskrænket sig til at samle og ordne den gjældende Rets Bestemmelser. Dog har man trod at burde udstreffe den Fortrinsret, som efter den gjældende Ret tilkommer Tjenende for deres Krav paa Løn, til forskjellige udenfor den tjenende Klasse staaende Arbeidere (§ 33 Nr. 2 f), ligesom man i et enkelt Tilfælde har fundet ved en bestemt Regel at burde løse den Tvivl, hvortil den gjældende Ret har givet Anledning (§ 33 Nr. 2 a). Endelig har man udeladt nogle Detailbestemmelser, som antages at være uden al eller dog uden synderlig praktisk Betydning, men som netop vilde bidrage til at give den hele Ordning et endnu mere broget Udseende, end den efter Forflaget allerede har. Som Bestemmelser, Udcastet saaledes har ment at kunne foreslaa afflaffede, skal man nævne Fundats 30te August 1775 § 20, Bevillinger af 7de Januar 1752 og 20de December 1770 om

Krigshospitalskassens Fordringer, Plan 1ste Juli 1799 § 185, endvidere Rescr. 6te Oktob. 1786 angaaende Frederiks Hospital og Plan 1ste Juli 1799 § 193, samt endelig Edg. 19de Decbr. 1693 § 19.

Forflagets System i nærværende Kapitel er iøvrigt det, at Afdeling I indeholder Reglerne om dem, der skulle fyldestgøres af Konkursboets almindelige Masse, altsaa saadanne Panthavere, hvis Pantret hviler paa hele Boet, og de privilegerede Kreditorer, hvis Fortrinsret strækker sig til alle Skyldnerens Eiendele, medens Afdeling II har optaget Reglerne om deres Retsstilling, som have Krav paa Fyldestgjørelse af enkelte Ting eller Rettigheder, der henhøre til Boet.

I.

Om Ordenen imellem dem, der skulle fyldestgøres af Konkursboets almindelige Masse.

Forflagets § 31 handler om de Fordringer, som lovtigen ere opstaaede i Anledning af selve Konkursen og Konkursboets Behandling, og som skulle fyldestgøres af Massen fremfor al anden Gjæld. Bestemmelseerne i denne Paragraf trænge iøvrigt ikke til nogen Forklaring. Det bemærkes kun med Hensyn til Bestemmelsen under Litra a, at et Bo, der i Skyldnerens levende Live er taget under Konkursbehandling, ikke kan være pligtigt at bekoste hans Begravelse; en saadan Forpligtelse kan kun paahvile et insolvent Bo, naar det først er taget under Konkursbehandling efter Skyldnerens Død.

Forflagets § 32 opretholder den gjældende Rets Regler om Tiendetagerens Fortrinsret for den i Stedet for Naturaktenden trædende Tiendeafgift. Som Bestemmelsens Plads viser, gaaer Udcastet ud fra, at Tiendetagerens Fortrinsret strækker sig til hele Tiendeyderens Bo, hvilket ogsaa er den almindelig antagne Mening.

I § 33 nævnes de forskjellige saakaldte privilegerede Fordringer væsentlig i samme indbyrdes Rangfølge, som den, der maa antages at finde Sted efter den gjældende Ret. Dog skal man fremhæve, at der ikke er fundet Grund til at bibeholde den Tyndet hos en